

Oproep

Geraldina reageert op een interview, eind juli in deze krant, met de geadopteerde Ronald Notenboom die op 27 mei 1965 ter wereld kwam in de kraamkliniek van mevrouw Koebrugge. De Zaanse, die hier beviel van haar zoon om hem af te staan ter adoptie, wil heel graag vertellen hoe het er destijds toeling in die kraamkliniek. Ze hoopt in contact te komen met jonge afstandsmoeders die, samen met haar, in juli en augustus van 1965 verbleven op de zolderverdieping van de kraamkliniek van mevrouw Koebrugge.

Geraldina zich verdoofd. „Ik had mijn gevoel uitgeschakeld. Ik voelde mij overal buiten staan. Ik hoorde er niet meer bij.” De enige die zich om haar bekommert, is een vage vriend die ze kent uit de kroeg in Zaandam. „Hij schreef een brief: ‘Ik heb gehoord waar je zit. Sta je kindje niet af! Ik heb met mijn ouders gesproken, je mag bij hen wonen’. Ik was zo blij met die brief.”

Natuurlijk gaat ze niet in op het voorstel.

De dag na de bevalling rijdt er een taxi voor. „Ik zag een medewerkster van de Raad voor de Kinderbescherming komen met een witte trappelzak.” Geraldina's zoon wordt uit zijn wiegje gehaald en overgebracht naar Kindertehuis St. Anna in Halfweg, gerund door nonnen. „Een sociaal werkster uit Alkmaar kwam over. Zij liet mij een papier tekenen waarop stond dat ik afstand deed.”

Papiertje

Na de bevalling bezoeken haar ouders haar. „Ik deed heel vervelend. Ik was opstandig. Mijn moeder zei ‘hou eens op’. Toen zijn ze maar weggegaan.” Tien dagen na de bevalling is moeder er weer. Nu om haar dochter op te halen. Geraldina pakt haar oude leventje weer op, vindt werk, maar haar baby laat haar niet los. Ze wil hem terug. Ze wil hem zien. „Gelukkig had mijn vader een bijdehante zus. Zij wist dat het niet kon, tekenen voor afstand. Zo'n papiertje is niet rechtsgeldig.”

Na lang aandringen gaan de deuren van het tehuis open voor de pas bevallen moeder en haar tante.

„Ik liep langs wel twintig bedjes die stonden opgesteld in een grote zaal. Ik had bij God niet geweten welk baby'tje mijn kind was.” Bij één bedje blijft de non die de baby's verzorgt, staan: 'Dit is hem'. „Ik zag geen enkele herkenning.” Geraldina plaatst het beertje dat ze had gekocht, in het wiegje. Haar tante maakt een foto.

Woonruimte

Geraldina weet nu helemaal zeker: ze wil haar kind zelf opvoeden. Ze vindt woonruimte, koopt een kinderwagen, kleertjes. „Maar de Raad voor de Kinderbescherming die altijd bij afstand en de adoptie betrokken is, luisterde alleen naar mijn moeder. En mijn moeder vertelde hen dat ik geen kind kon opvoeden en erg van uitgaan hield. Ik kreeg hem gewoon niet.”

Adoptie is wel van de baan. Met als gevolg dat Geraldina's zoon twee jaar in het tehuis zal blijven. Om de paar weken bezoekt ze hem. Intussen krijgt ze verkering, trouwt ze. Ze vestigt zich met haar man in Amsterdam Osdorp met wie ze een zoon en later nog een dochter zal krijgen. Alles heeft ze voor elkaar. Maar haar eerstgeborene krijgt ze niet. Die wordt in een pleeggezin in Amstelveen geplaatst. „Waarom? Ik begreep het niet.” Ze mag hem wel bezoeken. „Heel lieve mensen waren het, ze waren stapeldol op hem.” Halverwege zijn vijfde levensjaar is het zover. Ze krijgt haar kind.

Eind goed al goed? Zij kampt onderwijl met een postnatale depressie, ontwikkelt straatangst, paniekaanvallen, claustrofobie. Ze raakt aan de antidepressiva, aan de

**99
Ze wilde hem adopteren. Ik wilde dat niet. Adoptie zou niets toevoegen**

sherry en zal later een keer worden opgenomen op de psychiatrische afdeling van het Zaanse ziekenhuis. Ze zal scheiden van haar man en haar hele verdere leven in therapie blijven, met tussenpozen. Ze vermoedt dat het een en ander te maken heeft met wat er allemaal is gebeurd voor, tijdens en na haar verblijf in de kraamkliniek.

Afzondering

Haar zoon zondert zich af, sinds zijn komst in Osdorp. „Ik kreeg moeilijk contact met hem.” De Raad voor de Kinderbescherming, die nog steeds het gezag over hem heeft, ziet dat het niet goed gaat en komt haar eerstgeborene weer halen. „Mijn tweede zoon konden ze niet zomaar weghalen.” Haar eerstgeborene kan niet terug naar het pleeggezin in Amstelveen omdat de vrouw des huizes intussen is overleden. Hij gaat naar een tussensation, een kindertehuis in Zandvoort, en vervolgens naar een pleeggezin in Bilthoven. Hier zal hij blijven. „Hij had het daar heel goed. Ze wilden hem adopteren. Ze hadden als argument dat hij op school al leefde onder de achternaam van het pleeggezin. Ik wilde dat niet. Adoptie zou niets toevoegen.”

Geraldina is sinds zeven jaar met Siem. Medicijnen gebruikt Geraldina niet meer. Drank laat ze staan. Ze lijdt aan asbestkanker door haar werk met de brandweerpakken. Haar eerstgeborene ziet ze geregeld. „Hij heeft gelukkig goed contact met zijn broer en zus.”

De voornamen Geraldina, Josje en Siem zijn gefingeerd in verband met privacy.